Un scurt ecou pictat pe umbra veșniciei

On Martie 11, 2018

Găsește un sens nou reprezentării tale ca artist prin prisma mentalității unei lumi mici care continuă să se lărgească către ceva mai măreț decât tine însuți.

Ce rost are universul, cu ale lui enigme încă nedescifrate, trecute prin filtrul unui timp ce nu există decât ca noțiune abstractă? Ce motiv are el să se extindă la nesfârșit, asemenea semnificațiilor deduse dintr-o privire aruncată în treacăt înăuntrul unui labirint realizat în stilul unui Dede Eri Supria? De ce oare Dumnezeu, care înseamnă tot și toate, fără de care nimic nu este cu putință, acceptă nebunia de a fi veșnic?

Mi-am început ziua ieșind în grădină, ea însăși primordială prin setea de creație pe care o generează lectura poeziei sale, în care versurile de gingășie, carismă, puritate și răbdare, aparțin unei fragilități existențiale superlative pe care reprezentările naturii, personificată ca o mare ființă, le inserează în universul meu.

Aici îmi regăsesc pacea, o nemaipomenită senzație de confort și libertate, respirând aerul proaspăt al liniștii. Mă simt în largul meu, ca și când tristețea cu ale ei prăpăstii fără sfârșit nu ar ajunge până la mine, în această grădină cu balansoar, cu mult spațiu verde și unde trandafiri de toate felurile îmi reflectă personalitatea plină de ambiguități, totuși fermecătoare.

Revenirile mele în acest loc reprezintă fundalul pe care se desfășoară o extraordinară poveste, ca o sumă a rătăcirilor mele într-un context de tipul: "Există o privire pentru că există ochiul care o cheamă".

Frumusețea nu constă în a-mi admira aranjamentele „ton pe ton”, ci în a le dărui mereu o nouă semnificație ce rezonează mai degrabă cu temele favorite ale artiștilor de geniu, asigurând modelarea raporturilor tainice dintre Creator și Marea Operă.

Leadership: Creația ta își găsește o binecuvântată finalitate ca urmare a faptului că ai căutat o viață întreagă echilibrul și armonia într-un loc care pare încremenit în timp?

La fel cum căpitanul Nemo nu se putea îndepărta de obiectul creației sale, la îndemnul misterios al inimii care nu suportă despărțirile, tot așa mă simt eu în vastitatea propriei mele creații transpusă într-un univers al cuvântului descătușat de gravitatea terestră într-un plan fizic, pornită de la necesitatea de a mă destinde și ajunsă apoi la o formă de artă inedită.

După cum se poate bine intui, niciodată nu ajung prea departe să călătoresc, așa cum au îndrăznit Magellan, Amundsen sau Columb, decât cu mintea, dorul fiind infinit mai puternic: nu mă pot despărți de grădina mea.

Ţin atât de mult la ea, încât simt că dacă n-aș mai fi, nici ea nu ar mai continua să existe. E un fel de legătură de rudenie, o reciprocitate în diferite formalisme, o abordare cuprinzătoare a universului care promovează cooperarea centralizată între o autoritate deplină și o fundație cu aceleași inițiale: "Numărul 17", pe care Dumnezeu l-a ales ca un simbol al bunăvoinței sacrului.

Universul, încă atât de nepătruns, continuă să se extindă pentru că grădina mea, prin grija pe

care i-o port zilnic, continuă să se deschidă gradual în fața învățăturii mele. Pot obține oricând o vedere generoasă demnă doar de un tablou ficțional al lui Jim Warren, o sensibilitate spectaculară din care se desprind eonii, o minune dintr-un basm al lui Wilhelm Hauff, reprezentând totodată subiectul principal al unei arte care va străbate secolele și continentele, ca o piatră magică cu forță de simbol care prin puterile ei realizează orice dorință a celui care o posedă.

Leadership: Îți evidențiezi calitățile pe care le dobândești în prezența unor opere nemuritoare, conform unei revelații în care doar cei aleși își găsesc mărirea definitivă?

Dumnezeu a ales veșnicia pentru ca toate lucrurile create de El să capete un rost pentru însăși muritorii de rând. El își găsește un sens de a exista etern nu atât prin actul de creație atribuit unui artist care caută mereu să aducă ceva nou în Eden, încercând să scoată mereu altceva din piatră seacă, ci pentru că dacă el n-ar mai fi El, nimic n-ar mai fi, și toată strădania milioanelor de ani ar deveni doar o pură formalitate, determinată de capricii subiective - ceea ce seamănă cu egoismul.

Ştiți de ce 'David' a lui Michelangelo continuă să existe ca un compromis între univers și omenire? Fiindcă sufletul artistului încă se află în opera sa. Tot astfel arta mea va traversa multe secole de acum înainte fiindcă e venită din inima și roadele grădinii mele.

Dacă ar trebui să-mi găsesc un corespondent în istoria secolelor, probabil m-aș identifica cu nimeni altul decât Nicolas Flamel, și el avea o grădină asemănătoare cu a mea, iar marea lui știință mi-a fost revelată numai mie, bineînțeles într-o formă adecvată gândirii prezentului. Probabil sufletul lui s-a condensat ca o „esență divină" în acordurile unice ale naturii și s-a oprit asupra unui singur om.

Sufletul artistului este etern nu fiindcă își caută un loc care să-i hrănească legenda, ci pentru că își găsește un alt suflet care să-i continue munca, împlinind astfel destinul unei generații.

Leadership: Poți face din opera ta o necesitate a viului în misterul îmbrățișării universului care îți deschide ochii prin ceea ce reușești să cuprinzi într-un mic spațiu ce se mărește pe măsură ce înaintezi spre miezul unei alte înțelegeri?

Nikos Kazantzakis a exprimat o idee care se potrivește de minune orizontului artei mele, căreia și Flamel sau Michelangelo i-au conturat un rol permanent:

Doamne, spune-mi până unde să merg?"... iar Dumnezeu i-a răspuns cu glas senin :

- "Mergi până unde poți ! "

- "E prea puțin, Doamne ! Cere-mi mai mult ! ", s-a îndârjit omul. Dumnezeu i-a răspuns cu glas la fel de senin :

- "Mergi până unde nu mai poți "...

Geometria universului este plăsmuită de spiritele supreme care înconjoară planul al optulea, cel al Absolutului Divin, avântându-se acolo unde imaginația umană eșuează.

Ecuația existenței acestor forme de reprezentare a lui Dumnezeu în concept, într-o lume

materială, este cuprinsă în posibilitatea de a te retrage într-un loc al tău și de a descoperi acolo tainele marilor forțe ale creației ce pot modela percepția asupra lumii.

Leadershipul se aseamănă cu misteriosul magnetism al unei creații rare: este nemuritor atâta timp cât își păstrează faima și, în același timp, latent în cercul unui destin care își asumă o istorie a prezenței lui Dumnezeu în lume.

Un scurt ecou pictat pe umbra veșniciei marchează momentul în care creația personală, dezvoltată în jurul unei entități singulare, capătă dimensiunea unei istorii care se repetă în felurite chipuri odată cu fiecare generație, cu fiecare rotire cosmică, spre modelarea destinului unei lumi întregi.

Destinul unei lumi întregi se comprimă în destinul unui singur om care și-a păstrat tăinuit semnificația într-un univers care parcă îi șoptește: "Niciodată nu poți pleca dintr-un loc care continuă să se lărgească".

Source: https://neculaifantanaru.com/un-scurt-ecou-pictat-pe-umbra-vesniciei.html